

Logerende end en fremmed Herre, og dersom Betjenten ikke vilde tro hende, kunde han jo undersøge hendes Lejlighed. Og saa en Barbiergeselle! At nogen kunde tænke, at hun, som var en anstændig Kone med de nobleste Logerende, vilde have saadan noget Prakkerpak i sit Hus. En skidden Stodder, og som ovenikøbet var brystsyg og laa og kreperede paa Gaden! — — Saa skøn en Ligtale fik min ubekendte Medlogerende af vor moderlige Værtinde. At den omspurgte virkelig var en af dem, der havde haft Tilhold oppe i »die Boden«, er der nemlig ingen Tvivl om; jeg har i hvert Fald ikke siden den Dag hørt den hule Nattehoste. Naa, der er ikke noget at sige dertil. I den voldsomme Tilværelseskamp, som Menneskehedens store Opsvingstider medfører, har enhver nok at gøre med at tænke paa sig selv, og der er ikke Raad til Medlidenhed. Den elskelige Frau Kumminachs første og maaske eneste Tanke, da hun hørte om sin Logerendes Død, har sikkert været den, hvordan hun inden Aften kunde forskaffe sig en anden. Den stakkels Fyr er sikkert allerede glemt, hans Plads oppe i Forstueskabet forlængst udfyldt. Han, der maaske engang kom hertil med Hovedet fuldt af store Drømme, figurerer nu kun som et Nummer i en Dødsliste. Det graadige Menneskehav Berlin har tavst opslugt ham. Hans Forældre, Søskende og Venner erfarer maaske aldrig nogensinde hans Død. —